

Simpatitzants del president egipci, Hosni Mubàrak, amb retrats seus, acompanyen els tancs de l'exèrcit pels carrers del Caire, la capital.

Mubàrak llança els seus al carrer

RABAT ■ Erena Calvo

Centenars de milers d'homes i dones van sortir la setmana passada a la plaça de Tahrir ('alliberament'), per a reclamar la dimissió del president octogenari Hosni Mubàrak. Digne representant de la vella escola de dictadors formats a les files militars, no ha deixat anar la vara de comandament des de fa tres decennis. A mitjan setmana, les concentracions pacífiques dels egipcis que dia a dia s'havien congregat al cor del Caire es van tenir de sang, amb un mínim de cinc morts i més de 1.500 ferits, sobretots després de l'aparició dels defensors del president. Els pro-Mubàrak van convertir la plaça en una batalla, bo i cridant: "El nostre president és el nostre Déu", armats amb pedres i foc per a fer callar les veus dissidents. També van ser dianes dels seus atacs alguns periodistes que cobrien les protestes. La violència que

es va apoderar de la ciutat va ser objecte de la queixa de la secretària d'estat dels Estats Units, Hillary Clinton, que demana que s'investiguin els fets i els responsables siguin castigats. Malgrat la demanda dels Estats Units d'engegar un canvi democràtic, a començament de la setmana passada Mubàrak mirava d'aconterar el poble amb una reforma del gabinet. Com a resposta, va trobar manifestants que, amb els punys alçats, li cridaven: "Et volem fora", protegits per un exèrcit favorable a la reforma política. Tampoc no va calmar les masses el seu anunci televisat de no presentar-se a les eleccions, al setembre. Però, tot i ser a la corda fluixa, Mubàrak no vol sortir del país per la porta de darrere com el president tunisià, Ben Ali, i va deixar clar públicament que tenia intenció de morir a Egipte. En el moment de tancar aquesta edició, Mohàmmel el-

Baradei, portaveu provisional de la plataforma d'oposició i premi Nobel de la pau el 2005, havia dit que divendres de la setmana passada era la data límit de la permanència de Mubàrak i la seva família al país per a evitar un bany de sang. En un discurs, Mubàrak feia públic que romandria al govern vuit mesos més, i es comprometia a sospesar de fer reformes. Però l'oposició, unida en bloc, no el va voler escoltar i va exigir que se n'anés, que s'elaborés una nova constitució i que es constituís un gabinet de transició. Mentre mig món es demana si l'efecte que va arrencar a Tunísia s'escamparà més pel Magrib i l'Orient Mitjà, Israel mira molt de prop el veí egipci; al costat de Jordània, és l'únic país àrab que reconeix l'estat israelià i permet que a la frontera es mantingui el setge a Gaza. Un canvi del sistema egipci establert, també podria fer-lo trontollar.

Efectes del cicló Yasi a Austràlia.

MELBOURNE ■ Sara Bosch

Cicló després de les inundacions.

Quan encara no s'havia pogut recuperar de les terribles inundacions que havien afectat el país fa unes setmanes, Austràlia ha estat víctima del pitjor cicló de la seva història. El compte enrere de l'arribada del cicló Yasi es va seguir en rigorós directe per televisió i per internet fins que va tocar la costa de Queensland dijous a la una de la matinada (hora local). La retransmissió es va aturar llavors fins que els primers raigs de llum van deixar pas a les imatges de la devastació: cases sense sostre, arbres desarrelats, rius desbordats i embarcacions destrossades. Amb la màxima categoria de l'escala, l'ull del cicló va registrar vents de més de 290 km/h, característiques comparables al Katrina. L'estat de Queensland, situat al nord-est del país, havia sofert fa pocs dies les pitjors inundacions de la seva història, amb 18 morts i pèrdues de gairebé 4.000 milions de dòlars australians. La controvertida proposta de la primera ministra, Julia Gillard, de recaptar fons cobrant un impost de 20 dòlars cada mes per contribuent va rebre fortes crítiques. "Ens recuperarem de tot allò que la natura ens tiri a sobre", va respondre Gillard mentre anunciava ajudes immediates als nous afectats. Les prioritats del govern se centren a tornar a proveir d'aigua potable, electricitat i comunicacions mòbils la

zona, a més de netejar-la. La primera ministra de Queensland, Anna Bligh, continua omnipresent als mitjans de comunicació des de les inundacions, mentre anuncia una recuperació lenta. Bligh, però, gaudeix de bona popularitat gràcies a la informació, real i sincera, que ha transmès als ciutadans. De moment, el cicló no ha registrat cap mort, sinó al contrari: el naixement de tres nens durant les hores més perilloses de la nit. L'evacuació de milers de persones i els advertiments de les autoritats han donat bons resultats malgrat la tragèdia material amb Mission Beach com a zona zero. No obstant això, les importants indústries bananera i sucrera va ser totalment arrasades, i la turística arrossegarà una crisi arran de la bonança del dòlar australià, que encareix la visita a aquest país. La famosa barrera de corall també se n'ha ressentit. Tot amb tot, les autoritats encoratgen els futurs visitants a no cancel·lar les vacances. A més, l'hàbitat d'animals en perill d'extinció —com ara el *casowary*— ha quedat considerablement delmat. Les xarxes socials han estat clau per a seguir l'actualitat al minut per mitjà de vídeos al Youtube, fotos al Facebook, entrades a blogs i actualitzacions al Twitter. Però ara que ja acabat l'Open d'Austràlia, queda per veure què passarà quan les inundacions i el cicló s'allunyin dels focus mediàtics dels tennistes.

PARÍS ■ Juli Martí

Receptes per a la crisi. La *presidencialitis* és, segons l'eurodiputat Daniel Cohn-Bendit, la malaltia que pateixen els francesos, per culpa de la qual només són capaços de pensar en un calendari marcat per la propera campanya presidencial. Doncs bé, la presidencialitis aporta debats nombrosos. Un d'aquests és al centre de l'atenció pública pels lligams entre el poder polític i el món dels diners. De l'*afer Bettencourt* als recents viatges pagats de la ministra d'Afers Estrangers francesa en un hotel d'un soci de Ben Ali per Nadal, en plena revolta tunisiana, i passant per l'aparició sorpresa del president Nicolas Sarkozy en una reunió dels principals donadors del seu partit, la premsa francesa no podia fer res més sinó abraonar-se sobre el llibre de Camille Landais, Thomas Pikkety i Emmanuel Suez. Aquests tres economistes han signat l'obra *Pour une révolution fiscale*, un nou "petit llibre

L'economia també es gira contra Sarkozy.

EL LÍDER DELS ISLAMISTES TUNISIANS TORNA DE L'EXILI

Raïxid Gannuixi, líder històric dels islamistes tunisians, ha tornat al seu país després de més de vint anys vivint a l'exili, a Londres. De la mateixa manera que alguns altres líders opositors que foren objecte de represàlia per part del règim del president Ben Ali, Gannuixi ha aprofitat la caiguda del dictador per a tornar a Tunísia i posar-se al capdavant dels

seus seguidors amb la intenció de participar en el procés de transició política. Tot i que el moviment islamista a Tunísia és relativament petit, Gannuixi va ser rebut per una multitud fervorosa. A la imatge, Raïxid Gannuixi saluda els seus fidels en el moment d'arribar al centre de Tunísia, la capital del país.

vermell” com recordaven a les pàgines de *Libération* ara fa uns quants dies. El llibre pretén estudiar i comparar els diversos nivells d'imposició a França tot recordant un discurs més global molt crític envers els impostos. En aquest sentit, Piketty explica que “no hem treballat sobre allò que a cada un li correspondria de pagar hipotèticament sinó en allò que realment paga, tenint en compte les reduccions d'impostos i considerant els ingressos del treball com del capital”. Pretenen demostrar com l'“1% més ric, és a dir, aquells que guanyen més de 14.000 euros mensuals tenen una taxa d'imposició bruta

de menys d'un 35% i, en canvi, els qui guanyen entre uns 1.000 i 2.200 euros oscil·len entre el 41% i el 48%”. La successió d'arguments informatius i d'entrevistes per part dels tres economistes, a més de la creació d'una simulació web en què tothom pot proposar i veure els efectes de la seva pròpia reforma fiscal, marca, doncs, els inicis d'una campanya electoral que s'espera llarga i en la qual encara no hi ha cap candidat segur, tret del de l'extrema dreta. La filla de Jean-Marie Le Pen, Marine, s'ha apoderat del partit que va fundar son pare fa més de trenta anys i els sondatges ja preveuen que obtindrà

resultats històrics. Sigui com sigui, les primeres tasques del Partit Socialista amb vista a aquestes eleccions ja reconeixen la necessitat d'una “revolució fiscal”. I l'actual govern té per objectiu conduir una reforma del règim impositiu francès a fi de menar-lo a nivells alemanys. És allò que els sarkozistes anomenen “convergència fiscal”. Però les xifres faran de mal quadrar: cal recordar que si a Berlín hi ha un índex d'imposició gairebé deu punts inferior, el dèficit públic francès d'enguany voltarà el 7% contra el 4% de l'alemany. Un càlcul difícil però sobretot llarg de resoldre.